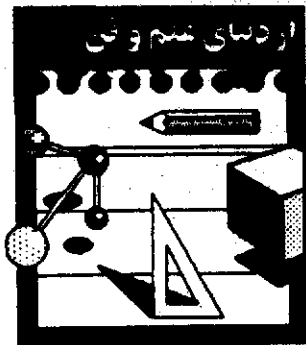

محیط زیست، و دیدگاههای داراها و ندارها...

چند هفته پیش در دفاتر سازمان ملل در نیویورک رفت و آمدها و فعالیتهای جریان داشت که کمتر سیاسی بود و بیشتر با امیدهایی که پس از برگزاری کنفرانس جهانی زمین در ریودو ژانیرو (که در ۱۹۹۲ برگزار شد) بوجود آمده بود ارتباط داشت. یکی از موضوعاتی که در آن سال بسیاری از کشورها بر اجرای آن تعهد کردند کاستن از میزان دی اکسید کربن حاصل از سوخت اتومبیلها در کشورهاشان بود. این تعهدات که می توانست در صورت عملی شدن تأثیری فراوان بر محیط زیست زمین داشته باشد به دلایلی که کشورها، و به ویژه کشورهای صنعتی تا حدودی از آن متضرر می شدند به تحقق نپیوسته است. کنفرانس عالی سازمان ملل مأموریت داشت که نتایج حاصل از تصمیمات ریودو ژانیرو را پنج سال پس از برگزاری آن مورد بررسی قرار دهد و درجه تمایل وجدیت این کشورها را در نجات زمین از ویرانی محیط زیست آن ارزیابی کند. اهمیت این کنفرانس به مراتب از کنفرانس سال ۱۹۹۲ بیشتر است؛ زیرا پس از گذشت پنج سال روشن شده که آنچنان پیچیدگیهایی بر سر راه محیط زیست کره خاکی به دلیل ارتقاء روز به روز صنعت قرار دارد که هر تعهدی درباره حفظ آن و یا عمل نکردن به این تعهد می تواند ضایعاتی جبرانناپذیر بر آینده محیط زیست داشته باشد.

در کنفرانس ریودوژانیرو کشورهای ثروتمند موافقت کردند که در سال دو هزار از تولید گازهای ناشی از پدیده متغیر ساز آب و هوایی گلخانه ای، به ویژه دی اکسید کربن، بکاهند و نگذارند میزان تولید این گازها از سال ۱۹۹۰ بالاتر رود. بعضی از کشورها تا کنون به تعهد خود در قبال این موافقتنامه عمل

کرده اند. انگلستان به دلیل استفاده بیشتر از گاز طبیعی بجای ذغال سنگ، و آلمان به دلیل بستن بسیاری از کارخانه های کهنه شرق کشور در پای بندی به تعهد خود موفق بوده اند. سوئیس و هلند نیز همین راه را رفته اند ولی بقیه کشورها توانسته اند به مفاد موافقتنامه ریودوژانیرو عمل کنند. با این حال اتحادیه اروپا پیشنهاد کرده است هدفهای آتی برای حفظ محیط زیست از گذشته مشکل تر شود و از کشورهای صنعتی و ثروتمند خواسته است به طور قانونی متعهد شوند در سال ۲۰۱۰ از تولید گازهای مضر به حال محیط زیست به میزان ۱۵ درصد کمتر نسبت به سال ۱۹۹۰ بکاهند. با این حال اتحادیه مزبور پذیرفته است که

کشورهای فقیرتر عضو جامعه اروپا (نظیر ایرلند و پرتغال) از این فورمول پیروی نکنند تا به آنها فرصت ضایع خود را ارتقاء دهند و به سایر کشورهای اروپایی بفرستند.

شورای جهانی انرژی با این نظریه اتحاد اروپا موافقت ندارد و می گوید کشورهای فقیر در سال ۲۰۱۰ مسئول تولید بیش از نیمی از گازهای مضر به حال محیط زیست زمین خواهند بود و نباید برای آنها سهمیه بندی خاصی ارائه داد.

وعده های آمریکا

ایالات متحده، با حمایت استرالیا، کانادا و ژاپن به فورمول اتحادیه اروپا اعتراض دارد و با آن موافقت نیست. بیل کلینتون در کنفرانس سازمان ملل پیشنهادهای تازه ای را برای نیرنگاههای آمریکا ارائه داد که به موجب آنها این کشور ضمن کنترل ضایعات فضولاتی گازی و غیرگازی خود، تکنولوژیهای نوینی را برای جلوگیری از تولید گازهای ناشی از پدیده گلخانه ای ابداع می کند تا ضمن رسیدن به اهداف کنفرانس، سطح تولید کشورش متحمل خساراتی نشود. کلینتون معتقد بود که آمریکا در آستانه دستیابی

به تکنولوژی حذف دی اکسید کربن از فضاها ازاد قرار دارد که می تواند در سایر کشورها نیز مورد استفاده قرار گیرد.

با این حال نطق کلینتون که نارسا و مبهم است و شاید بهانه ای است برای گردن نهادن به پیشنهادهای مربوط به

← علمی

کاهش میزان دی‌اکسید کربن، اروپائیان را به خشم آورده است. خانم مارگریتا دی‌پوتو وزیر محیط زیست هلند لحظاتی پس از نطق کیلنتون و بحتهای داغ در زمینه مشکلات جهانی راه‌حلهای جهانی لازم‌دارندونه آمریکائی به شدت به آمریکا تاخت و گفت: «آنچه آمریکائیها می‌گویند در هیچ کجا با فرهنگ ماسازگاری ندارد.»

در حال حاضر مسئله کاهش از میزان دی‌اکسید کربن بیشتر به کشورهای ثروتمند مربوط می‌شود و از کشورهای فقیر خواسته نشده است در این زمینه تعهدی بیاورند. دلیل آن هم تولید بیش از ۷۵ درصد از دی‌اکسید کربن جهانی در کشورهای ثروتمند و صنعتی است. با این حال عدم طرح چنین درخواستی دلیل بر عدم نگرانی کشورهای فقیر از ویران شدن محیط زیست نیست. آنها نگران آن هستند که کشورهای ثروتمند و صنعتی چون همیشه زیرکانه در دستورهای کارکنترانسها مفادی را بگنجانند که مغایر و شاید هم مانع از رشد اقتصادی آنها شود تا فاصله ثروتمند و فقیر با هم عمیق تر شود. آنها به ویژه می‌گویند کشورهای ثروتمند به تعهدات خود در کنفرانس ریودوژانیرو برای کمک

به کشورهای فقیر برای حفاظت از محیط زیست از طریق انتقال امکانات مالی و تکنولوژیکی عمل نکرده‌اند. بدیهی است کمک به این کشورها در حقیقت کمک به بهبودی شرایط زیست محیطی زمین است. مقامات کشورهای فقیر می‌گویند اختصاص دو میلیارد دلار از سوی بانک جهانی برای توسعه و اجرای برنامه‌های زیست محیطی در این کشورها باید دو برابر شود و بانک مزبور در اختصاص آن نیز میان کشورها تبعیض قائل نشود. آنها با راز این نیز فراتر می‌نهند و می‌گویند چون ضایعات زیست محیطی جهانی است و ثروتمندان در ایجاد آن سهمی بزرگتر دارند در رفع آن نیز باید مشارکتی بیشتر داشته باشند و بودجه‌های خود را در رابطه با محیط زیست تنها برای کشورهای خود تنظیم نکنند، بلکه همه کشورهای جهان را در نظر داشته باشند. در چنین شرایطی است که همه کشورها قادر خواهند بود از محیط زیست سالم و نیالوده بهره‌مند شوند.

با توجه به این مشکلات کارشناسان و ناظران از خود سؤال می‌کنند برگزاری کنفرانسهای جهانی برای بررسی محیط زیست کره خاککی یک اتلاف وقت و

انرژی نیست؟ و خود پاسخ می‌دهند نه کاملاً! با آنکه از سال ۱۹۹۲، یعنی سال برگزاری نخستین کنفرانس از این نوع، گرچه مواردی نظیر جنگل زدایی، ماهیگیری بی‌رویه، پدیده گلخانه‌ای، از میان رفتن انواع جانداران و عرضه آب وضعیتی وخیم داشته است، اما کیفیت آب بهبود یافته، سطح بهداشت و طول عمر زندگی صعودی یافته، میزان سرب و کلورهای کربن و آهن پراکنده در هوا کاهش نشان می‌دهد. در بسیاری از کشورها و از جمله مکزیک به توصیه کنفرانس ریودوژانیرو فروش بیزین بزمین دارای سرب ممنوع شده و در تایلند موتورسیکلتها که عامل اصلی تولید سرب و دی‌اکسید کربن هستند به موتورهای دو ضربه که سوخت را کاملتر می‌سوزانند مجهز شده‌اند. امروز محیط زیست بسیار پیچیده‌تر از پنج سال پیش است. مردم جهان دیگر روستاشینان دهه‌ها و قرنهای پیشین نیستند، بلکه مصرف‌کنندگانی هستند که هر یک به تنهایی عاملی برای تخریب محیط هستند و چنانچه همین مردم برای آینده زمین فکری نکنند، این آینده، آینده‌ای چندان خوشایند نیست.

طرح موفق مرغداری ... ۱ قلمعه نیمچه گوشتی

با استفاده از تسهیلات بانک کشاورزی ایران

در هیاهو، شهرستان شاهرود، استان سمنان

مدیر و مجری طرح: حاج علی اکبر نوروزی، ۵۵ ساله - شغل اولیه کشاورزی و دامپروری.

سرمایه‌گذاری طرح: ۱۶۱۴۸۵۰۰۰ ریال

زمان اجرای طرح: سال ۱۳۷۳

مشکلات عمده: گران بودن مواد اولیه از جمله جوجه و دان و متغیر بودن قیمت آنها. هم

چنین غیرثابت بودن بهای تولیدات (نیمچه گوشتی) از عمده مشکلات محسوب می‌شود.

پیشنهاد: برای رفع معضل مرغداریها پیشنهاد می‌شود، مواد اولیه و محصول دارای قیمت ثابت و تضمینی باشد.

آغاز فعالیت و میزان تولید: این واحد پس از احداث ساختمانها در سال ۷۳- از اوائل سال ۷۴ فعالیت تولیدی را شروع و تا کنون با تولید سالانه ۴ دوره طی ۵۵-۵۰ روز موفقیت مطلوبی داشته است.

علمی